Jónás Tamás

Kívülálló

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 39. szám, 2022. szeptember 30.

(28.) Előző nap megkértem, hogy azokat a ruháit, bugyiját, ami akkor volt rajta, mossa ki. Az a nap csendben telt el, alig szóltunk egymáshoz. Elfogyott a fa, de nem kért meg rá, hogy vágjak én, korán reggel felkelt, és maga hasította az udvaron a hasábokat, tüzet rakott, reggelit készített, előzékeny és figyelmes volt. Mindketten dolgoztunk, ő az emeleten a szakdolgozatán, én lent programoztam. Délután megérkezett a Hollandiából rendelt gátlástalanító drog, a postáshoz ő ment ki, ő vette át, és letette a konyhaasztal közepére, gondosan mellé jük fektette az addigra már megszáradt ruhákat, és a cipőt is. Azt a cipőt ritkán vette fel. Félmagas sarkú, piros cipő, amiben nehezen járt, fájt a bokája. Ezzel is jelezte, hogy minden ugyanúgy fog megtörténni, ahogy akkor. Korán lefeküdtünk, nem szeretkeztünk, de egymás kezét fogva aludtunk el. Tovább aludtunk, mint szoktunk, talán féltünk attól, aminek aznap meg kellett történnie. Tíz óra körül ébredtem, ő már visszajött a boltból, kipakolt a konyhában, majd a kezében egy vodkásüveggel állt elém.

– Akkor csináljuk!